

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Asan/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016200677
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1016200677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD. LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): L. O. T., nar. XX.XX.XXXX, G. Y. č. XXXX/XX, W. D. R., právne zastúpeného: Advokátska kancelária Perhács s.r.o., so sídlom Jelenec 353, Jelenec, IČO: 51 864 983, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p: KM-OLVS-139/2015/OPK zo dňa 17. februára 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/195/2019-160 z 23. februára 2021, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 254 zo dňa 04.11.2015 (ďalej aj „personálny rozkaz“) bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“). Služobný pomer žalobcu skončil dňom doručenia personálneho rozkazu. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KM-OLVS-139/2015/OPK zo dňa 17.02.2016 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočností, že žalobca dňa 04.03.2015 v čase výkonu služby v dobe od 18:30 hod. do dňa 05.03.2015 do 06:30 hod. ako veliteľ hliadky s členom hliadky a súčasne vodičom cestného vozidla A.. O.. V. U. v čase okolo 20:30 hod. v meste Nové Zámky na židovskom cintoríne iniciovali stretnutie s osobami M. W. a M. N.. Od uvedených osôb spoločne vyžiadali úplatok v sume 2 000 eur za to, že nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do garáže na N. Y. č. XXXX v meste D. R. zo dňa 01.03.2015, o ktorej zistili, že sa jej dopustili M. W. a M. N. spolu s U. S.. Za účelom prevzatia predmetného úplatku si dohodli stretnutie pri odpočívadle na Dvorskej ceste dňa 04.03.2015 v čase o 24:00 hod. K stretnutiu na dohodnutom mieste došlo až dňa 05.03.2015 v čase o 00:30 hod. Po stretnutí na Dvorskej ceste odviezli M. W. na parkovisko zimného štadióna v Nových Zámkoch, kde ako úplatok od neho prijali finančnú hotovosť vo výške 1 450 eur a po prijatí

úplatku spálili fotografie, o ktorých uviedli, že sú jediným usvedčujúcim dôkazom o ich krádeži. Po spálení fotografií poučili M. W., že ak by bol niektorý z nich predvolaný v tejto trestnej veci na výsluch, nemajú sa priznať ku krádeži, nakoľko už neexistujú žiadne dôkazy. Uvedeným konaním príslušníci PZ zatajili získané informácie o trestnej činnosti, zničili papier s fotografiami, ktoré pred páchatelmi vydávali za jediný dôkaz ich trestnej činnosti, marili získanie ďalších dôkazov a páchatelom trestnej činnosti prisľúbili zabezpečiť vyhnutie sa trestnému stíhaniu a za svoje konanie prijali ako úplatok finančnú hotovosť vo výške 1.450 eur, pričom počas výkonu služby minimálne dvakrát bezdôvodne opustili určenú územnú časť obvodu, o čom neinformovali stálu službu ani operačné stredisko.

3. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný konšatoval, že z obsahu zadováženého spisového materiálu je preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, a to kumulatívnym splnením oboch podmienok, jednak podmienky porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom ako aj podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný mal za to, že prvostupňový orgán v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru postupoval a rozhodol v súlade so zákonom a vychádzal z riadne zisteného skutočného stavu veci. Úplne a spoľahlivo zistil skutkové okolnosti, ustálil skutkový stav a žalobcovi bez pochybností preukázal spáchanie protiprávneho konania, zakladajúceho dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru. Všetky dôkazy obsiahnuté v zadováženom administratívnom spise, ktoré považoval za postačujúce pre vydanie napadnutého rozhodnutia, prvostupňový orgán vykonal a vyhodnotil v súlade so zákonom, zhodnotil ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech žalobcu a dospel k záveru, že zakladajú významné dôvody pre naplnenie skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.

II.

Konanie na krajskom súde a Najvyššom súde SR

4. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu žalobu. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5S/79/2016-72 zo dňa 19.09.2017 (ďalej aj „prvý rozsudok krajského súdu“) podľa § 191 ods. 1 písm. d), e) a f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) zrušil preskúmané rozhodnutie ako aj personálny rozkaz a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z nasledujúcich dôvodov:

- z rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru vyplýva, že žalovaný do konania zabezpečil okrem vymenovaných dôkazov, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, aj ďalší „dokumentačný materiál“. Tento sa však v administratívnom spise nenachádzal, ide len o tvrdenie správneho orgánu uvedené v preskúmanom rozhodnutí, ktoré však správny orgán nijakým spôsobom nekonkretizuje;
- správnym orgánom uvedený „dokumentačný materiál“ nemožno za žiadnych okolností považovať za dôkazy a to preto, že § 238 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ neobsahuje taxatívny a výlučný výpočet dôkazných prostriedkov, avšak určuje všeobecné podmienky, ktoré musí spĺňať dôkazný prostriedok. Ide pri tom o dve podmienky - podmienku materiálnu (vecnú), ktorá si vyžaduje určitý spôsob individualizácie na konkrétny prípad a tou druhou je podmienka dôkaznej váhy a relevancie dôkazného prostriedku. „Dokumentačný materiál“ tak ako ho označil v preskúmanom rozhodnutí správny orgán, však uvedené podmienky nespĺňa a preto nemá žiadnu dôkaznú hodnotu, pokiaľ ide o preukázanie skutku, ktorý je správnym orgánom označený za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom;
- v administratívnom spise sa nachádza len zápisnica o výsluchu vypočúvaných osôb N., W., S. a N., ktorý by mal preukazovať, že žalobca porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby oproti tvrdeniu žalobcu, že sa takéhoto konania nedopustil. Dôkazy, ktoré by preukazovali tvrdenia, že sa žalobca dopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu, súd v konaní ani v administratívnom spise nezistil. Žalovaný neuviedol žiadne konkrétne dôkazy, z ktorých vychádzal a ktoré by hodnoverne preukazovali, že zo strany žalobcu skutočne došlo k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom.

5. Proti prvému rozsudku krajského súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) SSP, t. j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. O podanej kasačnej sťažnosti rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 10Sžk/47/2018 z 30.07.2019

(ďalej aj „zrušujúci rozsudok najvyššieho súdu“) tak, že prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie ako aj personálny rozkaz boli vydané v súlade so zákonom, správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov, v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ). S poukazom na vyššie citovaný § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ je zrejmé, že správny orgán bol pri vykonávaní dokazovania limitovaný subjektívnou lehotou na rozhodnutie, a teda v rámci tejto krátkej lehoty nemal dostatok času na zabezpečenie toľkých výpovedí ako v trestnom konaní. Navyše, výpovede ďalších svedkov, ktoré nemali správne orgány k dispozícii v personálnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, nie sú v rozpore s výpoveďami svedkov zabezpečenými v personálnom konaní a títo ďalší svedkovia neboli ani priamymi svedkami. Najvyšší súd SR konštatoval, že správne orgány oboch stupňov si zadovážili dostatok objektívnych podkladov preukazujúcich protiprávne konanie žalobcu, aj s poukazom na to, že v personálnom rozkaze ako aj v bode 68 rozsudku krajského súdu sú priamo vymenované dôkazy, ktoré správne orgány zabezpečili v personálnom konaní vlastným šetrením a tieto považuje kasačný súd za dostatočné.

7. Najvyšší súd SR poznamenal, že zo strany žalobcu nebol v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní predložený žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by sponchybnil skutkový stav zistený správnym orgánom a ktorý vyplýval z výpovedí M. W., M. N., U. S. a V. N. zaznamenaných v zápisniciach o ich výsluchu. Títo svedkovia vypovedali zhodne a ako uviedol aj Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. BB- 4T/12/2017 zo dňa 02.10.2017, títo svedkovia „bez podstatných rozporov popisovali detaily, ktoré by nemohli uvádzať, keby ich neprežili“. Za rozhodujúce dôkazy preukazujúce naplnenie skutkovej podstaty ustanovenej v § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ považovali správne orgány výpovede dvoch priamych svedkov - M. W. a M. N., ktorí bezprostredne videli protiprávne konanie žalobcu a jeho kolegu, konkrétne M. W. iadanie a prijímanie úplatku a M. N. iadanie úplatku. M. W. tiež stotožnil deň protiprávneho konania žalobcu a obaja jednoznačne spoznali číslo služobného motorového vozidla. Zistený skutkový stav podporili aj výpovede dvoch nepriamych svedkov - U. S. a V. N..

8. Najvyšší súd SR dodal, že administratívne (správne) konanie je podstatne neformálnejšie ako trestné konanie a riadi sa inými právnymi predpismi, a teda aj v rámci dokazovania môže správnym orgánom, na rozdiel od orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov v trestnom konaní, postačovať iný okruh dôkazov na vyvodenie administratívnej zodpovednosti. Najvyšší súd SR nesúhlasil s názorom, že ak Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici doplnil dokazovanie o výsluch ďalších svedkov, táto skutočnosť automaticky zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj personálneho rozkazu.

9. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol vo veci krajský súd rozsudkom č. k. 5S/195/2019-160 z 23.01.2021 (ďalej aj „druhý rozsudok krajského súdu“ alebo aj „napadnutý rozsudok“), ktorým zamietol správnu žalobu a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

10. V napadnutom rozsudku krajský súd zhrnul priebeh administratívneho konania a súdneho konania a uviedol právny názor obsiahnutý v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu.

11. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je v súlade so zákonom, žalovaný pred vydaním napadnutého rozhodnutia riadne zistil skutkový stav, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti a je z neho zrejmé, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s vyjadreniami žalobcu. K jednotlivým žalobným námietkam krajský súd v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu, ktoré obsiahol aj v napadnutom rozsudku. S poukazom na uvedené krajský súd podanú žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

12. Voči druhému rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP z dôvodu, že (i) krajský súd porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a (ii) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. V podanej kasačnej sťažnosti namietal, že:

- správne orgány nevykonali vlastné dokazovanie, do konania len zabezpečili výpovede z trestného konania a sťažovateľovi tak neumožnili byť prítomným pri týchto výsluchoch a klásť svedkom otázku v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania zaručenej v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“),
- konanie vo veciach prepustenia zo služobného pomeru nemôže byť založené výlučne na listinných dôkazoch prebratých z trestného konania,
- formalistickým prístupom správnych orgánov, ktoré nevykonali výsluch ani len kľúčových svedkov, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- zápisnice o výsluchu svedkov prebraté z trestného konania nie je možné považovať za prípustné dôkazy v administratívnom konaní, pretože tie boli vykonané v štádiu trestného konania pred vznesením obvinenia, v ktorom sťažovateľ nemal na ne možnosť reagovať a klásť svedkom otázky. Tie by boli podľa sťažovateľa použiteľné ako dôkazy za predpokladu, že boli vykonané po vznesení obvinenia. Sťažovateľ tak nemal možnosť reagovať na ne tak v trestnom, ako ani administratívnom konaní,
- sťažovateľ ďalej poukázal na motiváciu vyslúchaných osôb svedčiť spočívajúcej v tom, aby tieto osoby neboli trestne stíhané za podplácanie a domáhal sa aplikácie rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLĽP“) Adamčo proti Slovenskej republike zo dňa 12.11.2019,
- s uvedenými námietkami sa krajský súd nevysporiadal, a to ani len okrajovo, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, porušenie práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

14. S poukazom na uvedené sťažnostné body sťažovateľ kasačnému súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa s argumentáciou a právnym názorom sťažovateľa vyjadreným v kasačnej sťažnosti nestotožňuje a plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku, zároveň trvá na svojom vyjadrení k podanej žalobe. Kasačnému súdu preto navrhol, aby podanú kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právne posúdenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

16. Najvyšší správny súd SR začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 10Asan/14/2021. Od 01.08.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou.

17. Senát Najvyššieho správneho súdu SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.02.2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

V.

Aplikovaná právna úprava

18. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.“

19. V zmysle §192 ods. 5 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „O prepustení policajta z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť (znenie ustanovenia zákona účinné do 31.12.2015).

20. Podľa § 233 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.“

21. Podľa § 237 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich majú výpisy.“

22. Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.“

23. Podľa § 238 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.“

24. Podľa § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy.“

25. Podľa § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ: „Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.“

VI.

Právny názor kasačného súdu

26. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP].

27. Podľa § 440 ods. 2 SSP sa dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Kasačný súd však poznamenáva, že sťažovateľ tento dôvod kasačnej sťažnosti nijako nekonkretizoval, iba v závere všeobecne uviedol, že „Všetky sťažovateľom uvedené skutočnosti sú subsumovateľné pod kasačné dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP.“. Z námietok obsiahnutých v kasačnej sťažnosti nie je možné vyvodiť, aké právne posúdenie veci pokladá za nesprávne, rovnako ani v čom spočíva nesprávnosť tohto posúdenia tak, ako predpokladá § 440 ods. 2 SSP, pričom úlohou kasačného súdu nie je vyhľadávať za sťažovateľa jeho argumentáciu.

28. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil nesprávny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale i obsah dôvodov, ktoré musí sťažovateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie veci môže byť dôvodom kasačnej sťažnosti len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok

napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, že kasačný súd je viazaný obsahovým vymedzením dôvodu kasačnej sťažnosti, je neprípustné, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len s odkazom na zákonné ustanovenia, ale je potrebné, aby sťažovateľ konkrétne špecifikoval právnu otázku a uviedol, prečo zaujal krajský súd nesprávny právny názor na jej riešenie.

29. Kasačný súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca sťažovateľa, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti kasačnej sťažnosti sám vyhľadávať.

30. Vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd poukazuje na to, že sťažovateľom vymedzený sťažnostný bod, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom nemôže obstať. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti konkrétne nešpecifikoval právnu otázku, resp. neuviedol, prečo zaujal krajský súd nesprávny právny názor na jej riešenie, čím nedošlo k vymedzeniu potrebného rámca, ktorý by umožňoval kasačný prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

31. Kasačný súd sa preto zaoberal iba dôvodom kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, ktorým sťažovateľ namietal, že krajský súd sa nevenoval jeho podstatným námietkam, že v administratívnom konaní vo veci prepustenia zo služobného pomeru boli použité len listinné dôkazy - svedecké výpovede z trestného konania, pričom mu nebolo umožnené klásť svedkom otázky, čím nebol dodržaný princíp kontradiktórnosti konania v rozpore s čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, a rozhodnutie krajského súdu je tak nepreskúmateľné. Sťažovateľ vytkol krajskému súdu nevysporiadanie sa s vyššie uvedenou argumentáciou.

32. Krajský súd vo veci rozhodol po tom, ako mu Najvyšší súd SR zrušil v poradí prvý rozsudok pre nesprávne právne posúdenie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok krajského súdu je tak potrebné vnímať v kontexte právneho posúdenia Najvyššieho súdu SR, na ktoré krajský súd v odôvodnení rozhodnutia odkázal, a ktorým bol krajský súd podľa § 469 SSP viazaný.

33. Vo vzťahu k obsahu námietok sťažovateľa, že mu nebolo umožnené klásť svedkom otázky, čím bol porušený princíp kontradiktórnosti konania v rozpore s čl. 6 ods. 1 písm. d) Dohovoru, kasačný súd poznamenáva, že tieto námietky neboli uplatnené v konaní pred krajským súdom v lehote na podanie správnej žaloby.

34. Podľa § 441 SSP v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti. V zmysle § 441 SSP tak novoty v kasačnom konaní zásadne nie sú prípustné, keďže ide o mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt. Preto všetky skutočnosti a dôkazy tieto skutočnosti preukazujúce musí sťažovateľ uviesť a navrhnuť už v konaní pred krajským súdom.

35. Podľa § 183 SSP žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby. Vymedzenie žalobných bodov, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca (sťažovateľ) považuje napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy za nezákonné, je jednou z najdôležitejších náležitostí správnej žaloby [§ 182 ods. 1 písm. e) SSP]. Má zásadný význam z hľadiska žalobcu v určení, čo konkrétne bude správny súd na základe jeho žaloby preskúmať a z hľadiska správneho súdu v tom, čím sa zaoberať má a môže a čím sa naopak zaoberať nemôže, keďže podľa § 134 ods. 1 SSP je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak. A teda zmyslom a účelom uvedenia žalobných bodov v správnej žalobe je jednoznačné stanovenie rámca (obsahu) požadovaného súdneho prieskumu v lehote zákonom stanovenej na podanie správnej žaloby, t. j. aké skutkové a právne otázky má správny súd posudzovať z hľadiska žalobcom tvrdenej nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy (rozsudok Najvyššieho správneho súdu 1Asan/2/2020 z 29.9.2021).

36. Kasačný súd vzal do úvahy, že správny súd v konaní vo veciach správneho trestania, o ktoré v danej veci ide, nie je viazaný žalobnými bodmi, ak ide o vady podľa § 195 SSP. Pre kasačný súd to podľa § 453 ods. 2 SSP znamená, že ani kasačný súd nie je v prípade týchto vád viazaný sťažnostnými bodmi. V prípade, že kasačný súd, či už z kasačnej sťažnosti, alebo i sám v zmysle vety za bodkočiarkou v

§ 453 ods. 2 SSP zistí, že napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy je dotknuté vadou podľa § 195 SSP a krajský súd takúto vadu nevzal do úvahy, hoci tak bez ďalšieho mohol urobiť, zruší napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP (Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 987.). Kasačný súd však vady podľa § 195 SSP zo súdneho a administratívneho spisu nezistil.

37. Ustanovenie § 195 SSP písm. a) vymedzuje ako vadu trestania stav, kedy orgán verejnej správy nedostatočne zistil skutkový stav alebo keď skutkový stav, ktorý vzal za základ svojho rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. V tejto súvislosti však Najvyšší správny súd SR poukazuje na názor vyjadrený v zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu (body 6 až 8 odôvodnenia tohto rozsudku), ktorého sa pridriava: „správne orgány oboch stupňov si zadovážili dostatok objektívnych podkladov preukazujúcich protiprávne konanie žalobcu“.

38. Ďalším dôvodom vymedzeným v § 195 písm. c) SSP, kedy správny súd nie je viazaný dôvodmi správnej žaloby, je, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie. Základné zásady trestného konania sú vymedzené v § 2 Trestného poriadku, pričom v zmysle odseku 7 je jednou z týchto zásad aj právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Tejto zásade zodpovedá § 237 ods. 2 a § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Kasačný súd má z administratívneho spisu za preukázané, že sťažovateľ bol dňa 25.10.2015 oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru a dôkazným materiálom listom č. ORPZ-NZ-OPP3-358-021/2015 z 25.10.2015, ktorého prevzatie sťažovateľ potvrdil svojim podpisom. K uvedenému predložil sťažovateľ kópiu sťažnosti, ktorú podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS:SKIS-95/OISZ-V-201. Riaditeľ OO PZ Nové Zámky v zmysle úradného záznamu č. ORPZ-NZ-OPP3-359-023/2013 zo dňa 26.10.2015 vyhodnotil predloženú sťažnosť ako irelevantnú vzhľadom na skutočnosť, že sa viaže k trestnému konaniu a predmetom prejednávanej veci bolo konanie vo veciach služobného pomeru. Z uvedeného má kasačný súd za preukázané, že správny orgán zachoval jeho právo na oboznámenie sa s obsahom spisu a dôkazným materiálom, ku ktorému mal možnosť sa vyjadriť, predložiť svoje námietky, pripomienky, prípadne uplatniť svoje návrhy a dôkazy. Opätovne poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v zrušujúcom rozsudku, podľa ktorého „v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní nebol zo strany žalobcu predložený žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by spochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom a ktorý vyplýval z výpovedí M. W., M. N., U. S. a V. N. zaznamenaných v zápisniciach o ich výsluchu.“

39. Kasačný súd k námietkam sťažovateľa o neprípustnosti listinných dôkazov získaných z trestného konania poukazuje na skutočnosť, že v personálnom konaní o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru musí správny orgán dodržať subjektívnu i objektívnu lehotu ustanovenú zákonom. Ustanovenie § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v rozhodnom znení stanovuje lehotu na rozhodnutie tak, že o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia (subjektívna lehota), najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol (objektívna lehota); v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajta aj doručiť. Krátkosť času na rozhodnutie podporuje záver, že v správnom konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru, ktorý porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžk/16/2019 zo dňa 25.06.2019).

40. V neposlednom rade je potrebné dodať, že administratívne (správne) konanie je podstatne neformálnejšie ako trestné konanie a riadi sa inými právnymi predpismi, a teda aj v rámci dokazovania môže správnym orgánom na rozdiel od orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov v trestnom konaní, postačovať iný okruh dôkazov na vyvodenie administratívnej než trestnoprávnej zodpovednosti. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

41. Napokon sa kasačný súd vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou sa vágne dovoľával aplikácie záverov rozsudku ESLP Adamčo proti Slovenskej republike. Podľa sťažovateľovej argumentácie neboli

svedkovia svedčiaci proti sťažovateľovi odsúdení za podplácanie a teda ich výpoveď mohla byť motivovaná výhodami, ktoré títo svedkovia mohli získať v trestnom konaní.

42. Uvedená námietka tiež nebola uplatnená v správnej žalobe (zo dňa 18.04.2016), avšak rozsudok ESLP bol vydaný až dňa 12.11.2019, a teda sťažovateľ ju pochopiteľne nemohol uplatniť v lehote na podanie správnej žaloby. Kasačný súd však má za to, že závery predmetného rozsudku ESLP, tak ako sa ich aplikácie sťažovateľ domáhal, nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec, a to z viacerých dôvodov.

43. V prvom rade sťažnosť pred ESLP bola podaná z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces v trestnom konaní. ESLP sa vyjadril k použitiu svedeckej výpovede ako jediného priameho dôkazu, keď uviedol, že použitie výpovede tohto svedka v trestnom konaní proti sťažovateľovi, vzhľadom na význam tohto dôkazu, nebolo za osobitných okolností prípadu sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania. Ako kasačný súd poukázal vyššie, administratívne konanie vo veciach správneho trestania nie je možné stotožňovať s trestným konaním, a to ani v otázke dokazovania. V zmysle § 195 písm. c) SSP je síce správny súd aj ex offio v konaní vo veci správneho trestania povinný aplikovať základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, avšak len tie, ktoré je na správne trestanie potrebné použiť. "Z formulácie „ktoré je potrebné použiť“ vyplýva, že treba v každom jednotlivom prípade skúmať, ktoré z týchto zásad majú byť v konkrétnom administratívnom konaní uplatnené, a to s ohľadom na účel, ktorý tá-ktorá zásada sleduje." (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 5Asan/12/2020 z 25.05.2022). Kasačný súd zastáva názor, že aplikácia uvedeného rozsudku ESLP nepredstavuje základnú zásadu trestného konania podľa Trestného poriadku, ktorú je potrebné použiť v konaní o prepustení policajta. Ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku ako základné zásady trestného konania síce zakotvujú povinnosti orgánov činných v trestnom konaní zistiť skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, či povinnosti týchto orgánov a súdu hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, medzi ktoré by aplikácia rozsudku ESLP teoreticky mohla spadať. Kasačný súd však opäť poukazuje na vyššie uvedené úvahy (iný účel konania a iná úroveň dokazovania v personálnom konaní než v trestnom konaní, povinnosť rozhodnúť o prepustení policajta v zákonodarcom prísne ustanovenej subjektívnej a objektívnej lehote), pre ktoré považuje aplikáciu tohto rozsudku v prejednávanej veci za neprimeranú a neúčelnú. V čase rozhodovania správneho orgánu o disciplinárnom postihu príslušníka PZ vzhľadom na prísne stanovené lehoty v konaní vo veciach služobného pomeru nie je objektívne možné, aby sa správny orgán vysporiadal aj s prípadnými výhodami svedkov, ktoré mali získať v trestnom konaní, ak v štádiu rozhodovania o disciplinárnej zodpovednosti príslušníka PZ trestné konanie nie je uzavreté, ani právoplatné ukončené. Sťažovateľ ani konkrétne netvrdil, aké výhody svedkov mali byť správnym orgánom brané do úvahy pri vyhodnocovaní vierohodnosti ich výpovedí, ktoré by boli v čase rozhodovania správnych orgánov známe.

44. Odhliadnuc od uvedeného, v prejednávanej veci boli podstatnými dôkazmi svedecké výpovede dvoch priamych svedkov, podporené svedeckými výpoveďami dvoch nepriamych svedkov, ktoré si vzájomne nijakým spôsobom neodporovali, ale práve naopak, z ich obsahu zhodne vyplýval opis priebehu skutku, za ktorý bol sťažovateľ disciplinárne potrestaný. Ako uviedol Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. BB- 4T/12/2017 zo dňa 02.10.2017, títo svedkovia „bez podstatných rozporov popisovali detaily, ktoré by nemohli uvádzať, keby ich neprežili“. Teda nejaví sa, žeby výpovede svedkov boli nevierohodné, resp. účelovo „vymyslené“ s motívom získať vlastnú beztrestnosť či iné výhody, ako sa snaží navodiť sťažovateľ. Z uvedených dôvodov vyhodnotil kasačný súd túto námietku sťažovateľa ako bezpredmetnú.

45. Sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu z dôvodu, že sa nevysporiadal s jeho podstatnými námietkami o porušení jeho práva klásť svedkom otázky a práva na spravodlivý proces, ktoré uvádza v kasačnej sťažnosti. Kasačný súd však zistil, že tieto námietky neboli obsahom jeho správnej žaloby a nešlo o vady podľa § 195 SSP, ktoré by mal správny súd zohľadniť aj bez toho, že by to žalobca namietal, za predpokladu, že takéto vady správny súd sám zistí. Správny súd preto nijako nepochybil, keď sa týmito námietkami nezaoberal.

46. Na základe vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší správny súd SR ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť

vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

47. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP.

48. Senát Najvyššieho správneho súdu SR rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e** je prípustný.